

Levý bok měním za pravý a je naprosto zřejmé, že z mého dalšího spánku už nebude asi nic. Zvolna se pokouším otevřít oči a hádám, kolikpak může být asi tak hodin. Ledabytle, jen tak na půl ucha registruji zpěv sídlištního ptactva, který je v okamžiku přerušen poněkud méně romantickým rachotem příjíždějícího nákladního auta..

„Končím s pitím.....moje hlava.....je až k nevíře, kolik toho člověk musí vydržet, aby žil životem moderního mladého muže. Příští měsíc oslavím čtvrt století, ale po takových dýcháncích, jako byl ten včerejší mám chuť si zažádat o starobní důchod.“

V poslední době velmi častá ranní úvaha o nesmrtelnosti piva a kamarádů skončila a já se mohl vrhnout s vervou a nadšením do dalšího unuděného dne.

Dovolte, abych se představil.....Pavel Pokorný, výška něco ke dvěma metrům, hoch lehce vychrtlé postavy s modrými očima a hnědými vlasy. Bydlím se svou mámou v jednom z těch šedých panelových domů a žívím se prací v místní fabrice, kde se pokoušíme já a dalších pět set zaměstnanců opravit tu a tam nějakou tu lokomotivu, či vagón. Jsem svobodný, momentálně lehce zamilovaný do sousedky ze druhého patra, asi zatím bezdětný četař v záloze. To by tak mohlo být vše, snad jen ještě taková maličkost... nechápu proč mám vlastně žít. Jsem doslova přeplněn pocitem marnosti a touhy raději nebýt. Práce mě netěší, zájmy veškeré žádné, lehká zamilovanost k sousedce znamená v praxi jen, že lahodí mému oku, ale jinak se kromě pozdravu moc nebavíme, takže shrnuto podtrženo mám hodně mámu, ..což cítím jako velké zdařilé plus a bandu kamarádů se kterými je aspoň nějaká legrace, když už je člověku ouvej a to je všechno.....Možná by se dalo říct... zase nějaký další rozmazlený městský floutek, který neví co by roupama dělal. Prosím, proč ne, ale ten vnitřní pocit jakého si nenaplnění se zkrátka a dobře nedá jen tak přehlížet a dělat, že neexistuje. Nejhorší na tom všem je, že člověk ani neví co mu to vlastně chybí, co hledá. Víím jen, že představa nového pracovního dne právě v tomto okamžiku je pro mě něco zcela nezvladatelného.... Pravda, mohl jsem jít na studia. Nebyl jsem ve škole zase až tak nemohoucí, ale nějak jsem byl pohodlný, řekl bych až líný a představa, že bych úspěšně zakončil studia s titulem, či doktorátem dostal dobře placené místo, měl barák, dovolené na Malorce, spoustu falešných přátel, kteří by mi záviděli všechny moje výtobytky, pracovní dobu od rána do noci, k tomu samozřejmě neodmyslitelně patřící krásná žena asi tak se dvěma až třemi milenci.....radši budu nevzdělán a od šmíru. No...asi přestanu fňukat a budu doufat, že to na co čekám někdy dostanu, nesmím být takový pesimista, to dnešní ráno mi nějak nesedlo.

„Pavlíku, snídaně!“ Jaká snídaně? Co se děje? Jak to, že je máma doma a ne v práci? Kolik je vlastně hodin? Hejno zmatených otázek náhle přerušila vzpomínka na včerejší rozjařilý večer a vědomí, že dnes je vlastně sobota.....Žádná práce. Žádná závodní strava, ale maminčiny pochutiny a navíc teď se mi rozsvítilo ještě jasněji. Vždyť mi dnes vyrážíme na Kájovu chajdu. No to je úleva. To je paráda. Hned je ten svět o něco růžovější.

„Dobré jitro mamčo.“ „Ahoj ty klacku. V kolik si včera dorazil, co?“ „Ale no tak, to je přivítání? Samec a živitel v jedné osobě se byl malinko pobavit a ty hned na mě s klackama..., místo s plackama, kávou a přáním dobrého dne.“ „Nějak ti to dnes po ránu moc mluví, tady si sedni vem si rohlík a bašti.“, obořila se máma. „A co máme dnes dobrého k obědu? Byl by tam nějaký ten cholesterol?“ Máma se jen pousmála a pohotově mě zchládila šiškami z mákem. No nic, tak se budeme dnes trochu dusit, a možná když si dám nášup máku, budu mít šanci, že třeba zblbnu a nebudu si už lámat hlavu co s životem a třeba se ze mě stane konečně normální člověk. Z práce hezky rovnou domů. Navlíknout papuče. Sednout si k televizi a na druhý den si povykládat v práci co nového nám včera přinesly naše milé televizní seriály..... „Na co zase myslíš? Co je to s tebou? V poslední době jsi věčně duchem nepřítomen, koukáš do blba a neslyšíš co ti říkám.“ A copak že si říkala? „Už nic. Měl by sis najít nějakou ženskou, a ne se tahat pořád s těma kamarádama po hospodách.“ „Jasně mami, přitakal jsem a šel raději vynést koš se smetím. Nějak mi nejdou pod fousy debaty o

manželkách,vnucích,zajištěné budoucnosti a špatných kamarádech.Na jednu stranu se sice mámě nedivím,že se chová jako rodič, který má rád svoje dítě a chce pro něj jen to nejlepší, ale na druhou stranu,co je pro mě vlastně to nejlepší?Kdo to ví?Já teda rozhodně netuším zhola nic.

Vracel jsem se loudavou chůzí od kontejnerů a koho nevidím?Kamarád z party si to míří k samošce,zřejmě byl vyhnán rodiči,aby zajistil sobotní nákup.“Nazdar Kadle!,Tak v kolik vyrážíme?“ „Ty si to nepamatuješ?Včera jsme se dohodli,že pojedeme trojkou Pacifikem“, podivil se Kája,ale v zápětí si uvědomil,jak jsem byl včera společensky unaven a přestal se divit.“No pardon,nějak mi to vypadlo“omlouval jsem své indispozice a začal si pomalu ale jistě vybavovat,že jsem slíbil,že zavolám Luďovi,aby jel s námi,což se mi samozřejmě ještě nepovedlo.Luďek byl kámoš z práce,kterému jsme,přestože se nám jevil ne zcela normální,velice rádi naslouchali.Ležel neustále v jakýchsi knihách s tematikou různých záhad,ufounů a čarodějů,takže když začal vyprávět ani jsme nedutali a s otevřenými ústy přijímali poselství dalekých galaxii.

„Tak jo,ve tři.Měj se.Musím už jít,máma doma válí šišky,tak jí musím zkontrolovat,jestli jsou už dost šišatý.“Rozloučil jsem se s Karlem a zamířil k domu. Stoupal jsem schodištěm, které se mi zdá rok od roku strmější a delší a na výtah už bohužel investorům asi nezbyly finance.Ve třetím podlaží jsem narazil na osmnáctiletou sousedku ,šmudlíci hadrem schodiště.Pěkný pohled.

„Čau Mončo.Co si provedla,že musíš vykonávat tak potupnou činnost?“ „Jo chlapče,každý nemá takový život jako ty.Samý flámy,srandičky a zábava.Někdy je holt potřeba sestoupit z výšin a ohnout pokorně svůj hřbet.Co vy na to pane Pokorný?“ „No ženská.Já žasnu, kde se to v tobě bere,“ kontroval jsem s úsměvem ve tváři,neboť mě zaskočila její rychlá a dobře mířená odpověď. Monika odlepila pohled od kyblíku s vodou a zabodla do mě svoje velké modré oči, které mi připomínali zimní oblohu bez mraků . Bylo vidět,že se dozajista dobře baví.“Víš,mladá sličná dívka se musí umět o sebe postarat.Dnešní svět si to prostě žádá...a abych nezapomněla,když už tě vidím,ne že bych se chtěla nějak vtírat,ale kdyby jste mě někdy chtěli vzít sebou... třeba na tu vaši chalupu,asi bych neřekla ne.“ V tu chvíli jsem ztuhl a s otevřenou pusou stál a hleděl. Po pár vteřinách trapného ticha jsem se pomalu nastartoval.“Je..je..jedeme dnes ve tři,jestli chceš tak pojed'.Bude to fajn.“ Na sto procent jsem věděl,že v tu chvíli musím vypadat jako hlávka červeného zelí v době sklizně.Tváře se mi rozpálili jednak proto,že právě vedu svůj nejdelší rozhovor s Monikou ve svém prozatím krátkém a fádním životě,ale hlavně proto,že ta uličnice mě čímsi neviditelným tlačí ke zdi.....“Copak,copak jasný sokole?Jsi z toho nějak zaskočen.“ „ No to máš pravdu,“souhlasil jsem neochotně, „aspoň vidíš,že jsem slušně vychovaný a nezkažený a vůbec,musím už jít,musím donést mámě koš,čeká na něj“.Ukončil jsem větu,provedl krasobruslařskou otočku a počal se vytrácet do vyšších pater. „Kam letíš? Zazvoníš na mě až půjdeš?“ Byl jsem už v mezipatře,takže mé sebevědomí bylo už znovu na svém místě „To si piš sličná sousedko a nezapomeň si přibalit kus kabanosu a nějakou veselou láhev pro zahřátí“ „Provedu!“ Odpověděla po vojensky Monika a o schody pleskla namočená hadra,aby dokončila co započala.

„ÁÁ...copak to tu voní?To vypadá,že byl Pavlíček přece jen hodný,když máme vývar s játrovými knedlíčky?“ „ Jestli tu byl někdo hodný,tak Pavlíček to určitě nebyl,byla to maminka,protože i maminka má ráda játrové knedlíčky“ Mámina odpověď mi byla nějak povědomá.Obdobnou diskusi jsem vedl před chvílí na schodech.Stejně rychlá, stejně uzemňující,..no asi ty holky budou mít něco společného.Každopádně to obě se mnou umí... To se musí uznat.Rychle,ještě než se mi to vykouří z hlavy,musím zavolat tomu Luďkovi a pak se asi vyvalím k televizi,než budu připuštěn k obědu...Halo,Halo,čau,u přístroje Pavel,nechceš dnes s náma na Kájovu usedlost? Oheň,víno,ženy,zpěv a tanec?“ Jasně,v kolik vyrazíte?“ ozvala se druhá strana.Kolejbusem ve tři a nachystej si na dnešek nějaké obzvláště vypečené povídačky z vesmíru,čekám vzácnou návštěvu. “Ale,ale,kohopak,..no nebudu

vyzvídat. „Zachoval se gentlemansky Luďa.“ Ve tři mi to povíš. Už musím. Volají mě. Tak ahoj a měj se. „Odložil jsem aparát a natáhl ruku po ovladači. Copak tam dnes máme, v té naší telce? Kontrolka se rozsvítila, krátce na to i

obrazovka a hned jsem věděl, že do oběda budu řešit nějaký mord, společně s radou Vacátkem.

„Oběd!!... Máš nalito, tak pojď baštit.“ Vyšetřování přerušila příjemná představa plně nalitého talíře polívky s naducanými knedlíčky a domácími nudlemi. A také, že jo. Talíř byl tam. Ležel na kulatém jídelním stole a už z dálky na mě vysílal vábivé kouřové signály. Bez okolků jsem snědl hned dva, neboť jsem věděl, že šiškám s mákem moc nedám. Má předtucha se vyplnila do puntíku. Už třetí šlejsek se mi vzpříčil v krku a nechtělo se mu ani dovnitř ani ven. Před udušením mě zachránila sklenice šťávy, kterou jsem si prozíravě nachystal na stůl. ... „Děkuji za oběd mamí měla si to dobré.“ „To jsem ráda, že ti chutnalo. Nikam mi neutíkej. Umyjeme hned nádobí.“ Máma si stoupla ke dřezu, já se chopil utěrky a začal secvičený koncert. Během chvilky se kuchyň celá leskla čistotou. Člověk by ani nevěřil, že se v ní dnes vařilo. Odkutálel jsem se zpátky k televizi, akorát že tentokrát ne do křesla, ale rovnou na kanape. Neuběhla ani jedna ze tří reklam na zcela nový prací prášek a začaly mi padat oční krofky. Příjemně jsem se propadal do říše snů a fantasmie a strávil tam celé dvě hodiny. Když se mi podařilo procitnout, zjistil jsem, že mi zbývá tak akorát čas na sbalení nezbytného tovaru a oblečení a na cestu k nádraží. Vyskočím z kanape, div se nepřerazím o konferenční stůl a pospíchám do pokoje Rifle, tričko, bundu, vezmu si také svetr, kdyby náhodou, spacák. .... a hlavně kytaru. To by mě asi vyčinili, zapomenout na kytaru. Tak, teď ještě do ledničky pro špekáčky a láhev vína, tenisky na nohy a můžeme vyrazit do světa. ... „Ahoj mamí, a nikomu neotvírej!“ „No už běž, rozumbrado, a chovej se slušně“ neodpustila si paní Pokorná výchovný dovětek za což obdržela od svého syna mrazíkovské „DOBŘÁ“. Vyběhl jsem z bytu a namířil si to do druhého patra, kde už stála nachystaná Monika. Přidala se ke mně po pozdravu a letmém úsměvu a společně jsme vyšli před dům. Nabrali jsme kurz severo severo sever, ... tak abychom neminuli nádraží... a po deseti minutách volné chůze jsme dorazili ke zbytku party, která čítala osm kluků a čtyři, teď už vlastně pět holek.

„Nazdar bando!“ , téměř jsem vykřikl od radosti, že je vidím. Dočkali jsme se oba s Monikou vřelého přijetí plného oplácávání a objímání, jako bychom se neviděli kdoví jak dlouho. Samozřejmě neunikl jsem záludným otázkám všímavých přátel: „to je tvoje sestřenice, že?, proč jsi nevezl s sebou tu pěknou blondýnku z minule, ta byla fajn?, jak se jmenuje? Kde bydlí? Má nějakého ženicha?“ ... „Tak dost!“ ukončil jsem zvýšeným hlasem nekonečný tok otázek a kousavých připomínek. „tohle je Monika, moje sousedka z baráku a požádala mě, tedy i vás, jestli může jet s námi, nic víc, nic míň. ... alespoň prozatím“, dodal jsem sám pro sebe v duchu, ... „a pojd'te si pro lístky nebo nám to ujede“ Celá tlupa se přesunula k okýnku pro tikety a zdálo se, že budeme mít s Mončou chvíli klid, než si někdo zase všimne, že vážně zábava. Byli jsme totiž pro dnešek určitě tím nejlepším terčem. Čas pro odjezd vlaku se pomalu přibližoval a tak jsme zrychlili krok a v poloklusu naskákali do posledního vagónu. Vlak sebou škul, neodvratný důkaz toho, že JEDEME... Ve vagóně to rázem ožilo. Jak taky jinak, když taková chasa je pohromadě a vyráží na tak významnou operaci jakou bezesporu návštěva chalupy je. Jeden přes druhého má potřebu sdělit ostatním co všechno zapomněl doma, naopak potom pochlubit se se vším co se doma nezapomnělo, hlavně co se týče všelijakých plácaček, lahviček a láhví různých i hrůzných obsahů a v neposlední řadě jak jsem již poznamenal byla tu Monika v úloze čerstvého a rozhodně zajímavého objektu. Některé kamarády jsem doslova nepoznával. Hormony s nimi smýkali sem a tam až mi chvílemi připadalo, že jsem se ocitl uprostřed stáda nějakých sudokopytníků právě v období námluv. Naštěstí není Monča žádná netykavka a to, že má i pusu na správném místě dokázala mistrně předvést i na kolejích. Když už ji přestalo bavit odpovídat neúnavným tokačům

,naklonila se ke mně a pološeptem řekla:“Musím se ti přiznat.Čekala jsem,že když vyrazím na výlet se staršími pány ,budu ušetřena toho, co zažívám denně ve škole.Člověk se zkrátka celý život mylí a učí a zase se mylí a učí.““Puberta kvete v každém věku“,dodal jsem na vysvětlenou...“Copak si tam šuškáte hrdličky?“Komentoval kdosi ze zadní části vlaku naši rozpravu a já si v tu chvíli uvědomil,že i já sám jsem kolikrát byl autorem podobných hlášek,kterým se vždy někdo rád zasmál a to mi dělalo dobře. Ted’ se trefují do mě a musím říct,...už to tak příjemné není.Všichni se smáli povedenému vtípku a sledovali pozorně,zda se dočkají dalších důvěrností...“Nic nebude...,můžete se klidně dál věnovat svojí předešlé činnosti“,podotkl jsem malinko podrážděněji a Monice poradil,at’ se pokusí si toho nevsímat,že je to přejde po chvíli samo. Konečně tu byla cílová stanice.

Vystoupili jsme z vlaku a vykročili směle k asi tak půl hodinové šlapanici po zelené turistické značce.Cesta vedla kolem potoka mezi několika chaoticky rozmístěnými chatami a chalupami až lesu. „Je tady překrásně“,sdělila mi své pocity Monika a zhluboka se nadechla přivírajíc při tom oči. Dal jsem jí přirozeně za pravdu a navíc jí prozradil,že to teprve bude koukat

až dorazíme na místo.“Konečně“,povzdechl Luďa,..“Už tam budeme.Ne,že by mi příroda nějak vadila,ale přece jenom člověk z města není zvyklý na přesuny s takovým převýšením a ještě k tomu po svých. Navíc ten vzduch.Je tak plnotučný,že se snad otrávím kyslíkem.“ Pojednou všichni ztichli. Jezdíme do těchto míst sice asi třikrát do roka,ale pokaždé,když se nám předvede místní neskutečná scenérie zastavíme a žasneme.

Uprostřed mýtiny porostlé mechem a kapradím obehnané z jedné strany mladými břízkami,z druhé pak hodně letitým listnatým lesem stojí stavení,které by zasloužilo ocenění... perníková chaloupka 1:kategorie.Jako vystřižená z pohádky.Za ní se pak tyčí do výšky asi 15.metrů skála,tolik charakteristická pro ráz zdejší krajiny.No co vám budu vykládat,...zkrátka jedna báseň.....Rozjímání pomalu doznávalo a my se vydali zdolat posledních padesát metrů,které nás dělily od místa,kde jsme chtěli prožít zbytek dnešního dne a noc.

Ve starých,ale udržovaných dveřích s mohutným kováním zachrastil klíč a všichni jsme vtrhli dovnitř jako přepadové komando z amerického akčního filmu.Veškeré zásoby se vyložily na stůl a holky dostaly za úkol vytvořit jakýsi takový přehled toho,co je k jídlu a co k pití a pokusily se vymyslet plán postupné konzumace tak,abychom se zásobami vydrželi až do desáté hodiny ranní.Tedy času plánovaného návratu zpět ku vlaku.Ti nejvíce vyprahlí, včetně mojí maličkosti se pak hned vrhli k bednám z láhiovým pivem,které sem včera dovezl tátovým autem starostlivý Karel...“Každý jenom jedno,chásko nezbedná!Čeká nás ještě práce“,zavelel syn majitele usedlosti a otevřel si taky jedno.Posedali jsme si venku, kde se dalo a spokojeně užbrndávali hanušovický Šerák ,místní jedenácti stupňový elixír a tu a tam pokukovali,zda se někde v blízkosti nenachází suché dřevo.Bylo nám totiž známo co bude následovat až dopijeme.Prázdné láhve počaly jedna po druhé zapadat do přepravky a očekávaný bojový úkol byl na světě.“Jdeme nasbírat něco oheň osado!..Pojďme!“Zvolal Karel a vyrazil ku lesu.Rozeběhli jsme se po okolí a netrvalo dlouho a kolem ohniště se nashromáždila slušná hromádka dříví.

Pomalou se blížila šestá hodina večerní a to byl čas,kdy jsem jako již tradičně,přebíral velení nad celým táborem,co by šéfkuchař....“Roman a Jarda si skočí pro sekerky a nasekají dřevo, Luďa donese a očistí rošt,je v kůlně vzadu,Radku ty někde sežeň tu rozbitou ohořelou lopatu z minulé akce na žhavý uhlí,děvčata nachystají špekáčky,chleba,hořčici a talíře no a ostatní vezmou kytaru a budou nám k tomu hrát a zpívat.Opakuji Z P Í V A T.,to platí hlavně pro našeho Juru Bučeliho.“...“Nech si hloupý připomínky generále“,ohradil se majitel falešného barytonu...“A co budeš dělat jako ty,když si nás tak všechny pěkně zaměstnal?“..“Víš,to máš tak Jiříku,musíš dokázat rozdělit práci tak,aby na tebe pokud možno už žádná nezbyla.Ale neboj ,tentokrát něco přece jen zbylo.Máme s Kódlm pro vás nějaký překvapení,tak ho musíme nachystat.“dodal jsem pro jistotu,protože uražený Jirka začal nějak brunátnět a z nozder se mu valil dým.Byl to sice jen kouř z jeho oblíbených Startek,ale vypadal při tom

dost hrozivě.....Práce se rozeběhly naplno a tak jsem se odebral do chaloupky za Kájou a holkama.“Kde máš schovaný ty kuřata?“ ,šeptám svůj dotaz na Karla,abych udržel co nejdéle v tajnosti přítomnost opeřenců na dnešním Menu.“Jsou ve sklepe v krabici“,odpověděl stejně tiše a to byl domluvený signál,kdy má popadnout kudlu a jít drůbež naporcovat a já mezi tím započnu s přípravou majdy na potírání....“Takže co budu potřebovat.Určitě sůl,pepř,kmín, více než přiměřeně grilovacího koření,at' to má šmrnc,nesmím zapomenout ani na česnek, dáme tam celou paličku,pro šmak a rychlejší krok.To vše rozmíchám v oleji,okoštuju a hotovo“.Po celou dobu přípravy potíráníčka nebylo možné odtrhnout mysl od vidiny voňavých,křupavých kuřátek.Slantal jsem jako bernardýn, kterému už hodinu promítají na plátně jeho oblíbené pochoutky a on chudák neměl týden nic v tlamičce,až mě přerušila stejně důležitá myšlenka:“Kde je takovou dobu Karel.Ještě aby se podřízl,nebo ještě hůř,aby se tak stalo něco kuřatům.“Vykročil jsem rázně směrem ke sklepním dveřím,když tu slyším,že za nimi něco šramotí.Otevřu je a co nevidím? Vysmátý Kódl drží v náruči karton kuřat a snaží se dostat ke klice,aby si otevřel.“Nemohl jsem sehnat žádnou čistou hadru,abych ta naše holoubátka zakryl a teď se pokouším otevřít dveře a moc mi to nejde.Schody vedou až ke dveřím a vracet se dolů ,abych si karton odložil,to se mi nechtělo“...“To neřeš“,přerušil jsem Karlovo nekonečné vysvětlování situace,“raděj mi řekni,proč si je chtěl přikrýt?“ „No,aby je nikdo neviděl ne? Je to přece překvápko.“ „To máš pravdu ty jojo,tak proč se s nima vlečeš nahoru,když je to překvápko?“ Karel vyvrátil oči v sloup na důkaz toho,že si je plně vědom energetického výpadku v zadní mozkové komoře,tam kde bydlí paní logika a vrátil se do temnot sklepení.....Mezitím se z venkovních prostor začaly stále častěji ozývat různé výkřiky a lomoz,jasná známka toho,že rozdělené práce již finišují a omladina se začíná nudit..... „Architekté....purkrabí....velký vezíre.....blbečku!“Vykřiky adresované přirozeně mojí maličkosti neutichaly.Nezbývá než vyjít ven a zjistit,kdo to po mě tolik touží.“Klid holoto nevychovaná,už je všechno hotovo?“ Oči mi jezdily ze strany na stranu,hledaje něco, co by sneslo kritiku.Nic jsem nenašel,takže bylo nutné bránit se přesile útokem.“Kdo bude hubatý nebo dokonce drzý,bude dnes usínat s prázdným žaludkem v bolestech a křečích.“ Už už se zdálo,že to zabralo,když za sebou uslyším.“No jo,bez našeho šéfkuchaře by jsme ty špekáčky rozhodně nezvládly“.Nemusel jsem se ani otáčet,abych věděl,kdo že mi to skládá za zády komplimenty.Monika došla až ke mně a doplnila své slovní popíchnutí i ručním,ukazovákem pod žebra.“Že se nestydíš,tak týrat a vykořisťovat svoje kamarády“..“To je jenom taková švanda“,bránil jsem své počínání,připomínající středověkého drába,“Loni se vyhlásila soutěž o nejchutnější špekáček a já ji vyhrál.Dostalo se mi vyznamenání..řád zlatého špekáčku..a hodnosti šéfkuchaře s privilegii opékat všem poraženým buřty nebo jiné požívatině,ale poražení mi u toho musí sloužit.“ „Tak takhle to tedy je.To máš štěstí,jinak bych tě musela taky povýšit,ale na holou... a pětadvacet“ dokončila náš rozhovor Monika.Přejela mi rukou něžně po paži na důkaz omluvy a vrátila se do chaty k ostatním holkám.

Vše jak se zdálo bylo zralé ke škrtnutí zápalkou a založení kontrolovaného požáru.Táborák se rozhořel jak se patří,čehož jsme pohotově využili k opálení roštu.“Aleši,dojdi prosím tě pro buřty“, požádal jsem nejmladšího člena naší party,který měl evidentně největší hlad,protože už dobrou čtvrt hodinu neustále polykal naprázdno a oči mu šmejdili,kde by se co našlo k jídlu. „Jasně šéfe už letím“ radostně zvolal a rozběhl se do chalupy,kde už bylo vše nachystáno.

Kabanos,špekáčky,klobásy a pytlík grilovacího koření,hořčice a chléb.Hned jak se Aleš vrátil s nákladem k ohni vrhli se na něj další hladoví a začali se přetahovat o špekáčky,kterých nebylo mnoho neboť měly plnit funkci jakési první pomoci pro ty nejzoufalejší hladovce,co zahlédli jídlo v posledním týdnu jen přes výlohy obchodů nebo v televizi.Zručně i méně zručně,místy dokonce i s drobnými zraněními si je napichovali na klacky a spěchali k ohni. Zbylou uzenu, klobásy a kabanos,která odolala nájezdu vyhladovělých,jsem začal připravovat na rošt a všiml jsem si,že v ohništi začaly vystrkovat růžky první žhavé uhlíky.

Netrvalo dlouho a ke slovu se dostala poprvé i ohořelá lopata. Opatrně jsme odkryli nedohořelé zbytky dřeva a já začal ládovat pod rošt. Krátce na to se po mýtině počala šířit vábivá vůně omastku kapajícího na uhlíky a grilovacího koření, před kterou neunikl žádný poblíž se nacházející receptor čichu. “Krásně to voní. To je ta vítězná receptura špekáčkovy velmistře?” zeptala se Monika vylákaná z útrobu chalupy. “Kdy nás přestaneš mučit a rozdáš ty svoje klenoty?” .. “Strpeničko, vteřinku či dvě a jsme vám slečno já i uzenina zcela k dispozici” snažil jsem se potěšit sousedku a sáhl po sklenici s majdou, abych naposledy potřel klobásy a zbytek si schoval na pozdější překvapení. Jako by kuřecí spolupachatel Kája slyšel na co zrovna myslím přišel ke mně a tiše se zeptal “kdy začneš s kuřecím?” “Chtělo by to začít tak za hodinku, aby nebyli ještě moc pod parou. Hlad budou mít určitě, ten mají pořád. Znáš je přece”. „Jo to máš pravdu“, souhlasně přikývl Karel, “potřeboval bych se na chvíli ztratit. Co ty na to?” „usmál se šibalsky a mrkl na mě levým okem. “To víš, že jo Casanovo. Chápu. Akorát mi pojd’ ukázat tu tajnou komnatu ve sklepení. Kdyby si to náhodou nestihl se vrátit, začnu s kuřaty bez tebe.” Odešli jsme tedy oba společně do sklepa a při zpáteční cestě si to Karel zamířil

k březovému lesíku, kde byl podle všeho již netrpělivě očekáván. Vracím se k ohni a vidím jakéhosi čichače, zřejmě někdo na koho se nedostal špekáček, jak se sklání nad rostem a nasává, že jej slyším až sem. “HA... Ivan... nečekán, nezván... co je Luďo, na tebe se nedostalo při té bitvě o burty?” „Ne ne, já si počkám na ty tvoje klobásy. Minule byly výborný, potěšil mě spolupracovník, načež jsem ho v zápětí potěšil i já. “Tak, si vyber nějakýho macana, už by měly být hotový” Luděk poděkoval, naložil si na talíř a odkráčel sdělit radostnou novinu ostatním. Než by řekl švec, nezbylo na roštu nic než dva kousky, které se mi podařilo hned zajistit pro mě a pro Moniku, která stále ještě něco dělala uvnitř chajdy. “Moniko! ... pokoušel jsem přivolat svoji lepu sousedku, ale nikdo se mi neozýval a tak nezbyvalo, než si pro ni dojít. Našel jsem ji sehnutou nad jednou z postelí, jak jí připravuje pro pozdější použití. Běsnící táborníci venku a bohatá zásoba alkoholu nedávala příliš nadějí, že by se někdo dočkal pozdních večerních či ranních hodin bez ujmy na orientaci a stabilitě, tudíž podobná příprava lože byla zcela na místě... “Mony”, oslovil jsem ji jaksi něžněji, než obvykle, pojd’ si vzít klobásku, než ti vystydne. “Díky, hned dojdou ještě jednu postel a budete to mít nachystaný, jen padnout a spát”, zasmála se a několika zručnými pohyby, prozrazujícími její zkušenost s domácími pracemi, dokončila načaté lůžko a vykročila k poslednímu kavalci. Spěchám k opuštěnému roštu a čekal tam na mě opět spolubojovník z fabriky “Copak Luďo, máš ještě chuť, zeptal jsem se a mrkl směrem ke skryš, jestli nám někdo nesbaštil ty dvě poslední klobásy... byly tam, “ne díky, stačilo mi, moc dobrý fakticky, pochválil uzeninu, hladíc si při tom slastně břicho. “Jdu se ti pochlubit Pavlis” pokračoval Luděk a v očích mu zablikaly plamínky. “Víš jak jsem ti v práci říkal, že mám koupěnou knížku o pyramidách?” „No... jo, vzpomínám si. “Tak si představ, že mě to tak vzalo, ty pyramidy, že jsem si zjistil kde se dají koupit a objednal jsem si jednu dvoumetrovou a jednu třicet centimetrovou. “ Bylo mi známo, že je Luďa blázen do všech možných hádanek a záhad, ať ve vesmíru nebo na Zemi, ale tohle bylo na mě silný kafe. “Co blázníš, k čemu pyramidu? A dvoumetrovou k tomu. Kde ji máš? V garáži? Nebo snad v obyváku?” Sypal jsem na něj jednu otázku za druhou, ale Luděk se jen smál a bylo vidět, že se velmi dobře baví. “Víš co necháme to na pozděj, tamhle ti přichází kámoška, “ ukončil rozhovor dřív než jsem se vůbec něco dozvěděl a odešel k ostatním, kteří se opodál oddávali hře na kytaru a zpěvu táborových písní. “Tak kde to máme? Mám celkem hlad... a chuť samozřejmě taky”, dožadovala se Monča svého kousku žvance a pátrala, kdeže se mohou skrývat, neboť rošt byl očividně zcela obnažen. Odhalil jsem rafinovanou skryš pod zbytky zásob dřeva a nabídl jí ať si vybere, který ze zbylých kousků jí bude sympatičtější... “No... budeš mi muset prozradit recept, je to výborný” libovala si právě pozřeně sousto ... “Děkuji, za uznání” vysoukal jsem ze sebe, jako by mi ulítly včely. “Copak se ti přihodilo? Žádný vtípek, žádná prűpovídka ... a ten výraz?” všimla si mé nálady Monča a podívala se na mě zrakem lékaře